

Sedlčansko, ta naše krajina česká

V MINULOSTI OPOMÍJENÝ MALEBNÝ REGION VE STŘEDNÍM POVLTAVÍ

Tu scénu z proslulého Menzelova filmu *Vesničko má středisková* si v Čechách pamatuje skoro každý: doktor (Rudolf Hrušínský) se při jízdě po vesnických silnicích „kochá“ – a jeho automobil trpí... Krajinné pozadí dodalo slavným sekvencím okolí Křečovic nedaleko Sedlčan.

FOTO: ŠTĚPÁN VÍTEK (BELICE)

Pouhých šedesát kilometrů jižně od Prahy leží kraj, který potěší nejen filmové fandky. Sedlčansko bývalo po staletí chudým regionem, kde se živobytí z nepříliš úrodné země jen těžko získávalo. Oblasti se v moderní době ve větší míře vyhnul moderní průmysl, i dnes sem vede jen jedna nevýznamná železnice a silnice tu jsou všelijaké.

Ale bývalé handicapy se přetavily v současnou výhodu: tou je čistý vzduch, harmonická krajina, jen málo narušená lidskou činností, a v neposlední řadě dobré možnosti pro turistiku. Nabídka trávení volného času se na Sedlčansku navíc v poslední době značně rozšířila: na své si tu přijdou nejen pěší výletníci a cyklisté, ale i citelé koní či milovníci vodních sportů.

Nekonečně zvlněné obzory

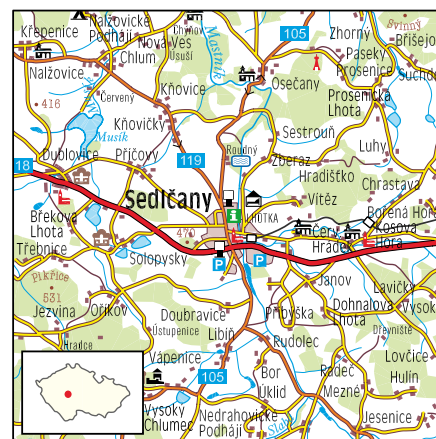
Krajina Sedlčanska nevyniká přírodními extrémy, nehleďte tu strmé vrcholy, nekonečné lesy ani bouřící řeky. I když... jedna „bouřící řeka“ tu v minulosti byla, ale divoký

proud Vltavy, tradičně vymezující Sedlčansko ze západu, zplatočila výstavba přehrad.

Slapskou vodní nádrž začali napouštět v roce 1954 a vzhled vltavského údolí tím byl nenávratně změněn. O tom, zda výstavba vltavské kaskády proměnila údolí nejdelší české řeky k horšímu, či nikoli, se mohou vést nekonečné diskuse – faktem je, že kraj sice napuštěním Slapské vodní nádrže přišel o jedno z nejromantičtějších říčních údolí v republice, naproti tomu však díky poměrně velké vodní ploše vzniklo mnoho nových rekreačních resortů, využívaných hlavně v létě.

O Sedlčansku nejen místní patrioti tvrdí, že jeho krajinný ráz je mimořádně malebný a svým způsobem nezaměnitelný. Typický obraz kraje tvoří mozaika polí, luk a lesů, tu a tam oživená hladinou rybníka či skupinou žulových skalek v borovicovém hájku. Rozhled z jakéhokoli návrší ovládnou lehce zvlněné lesnaté obzory mírných kopců, mezi nimiž občas vyčuhuje věž vesnického kostelíka. Kromě Sedlčan tu najdeme bez výjimky

jen malá sídla, časté jsou osady o několika staveních i samoty. Krajinu našťastí za komunismu nezničily megalomanské stavby, dokonce i proslulé „pěsti socialismu“, tedy vodárenské věže či haly bývalých JZD, tu jsou spíše výjimkou. Zemský ráj to na pohled!

MAPA: © KARTOGRAFIE PRAHA